

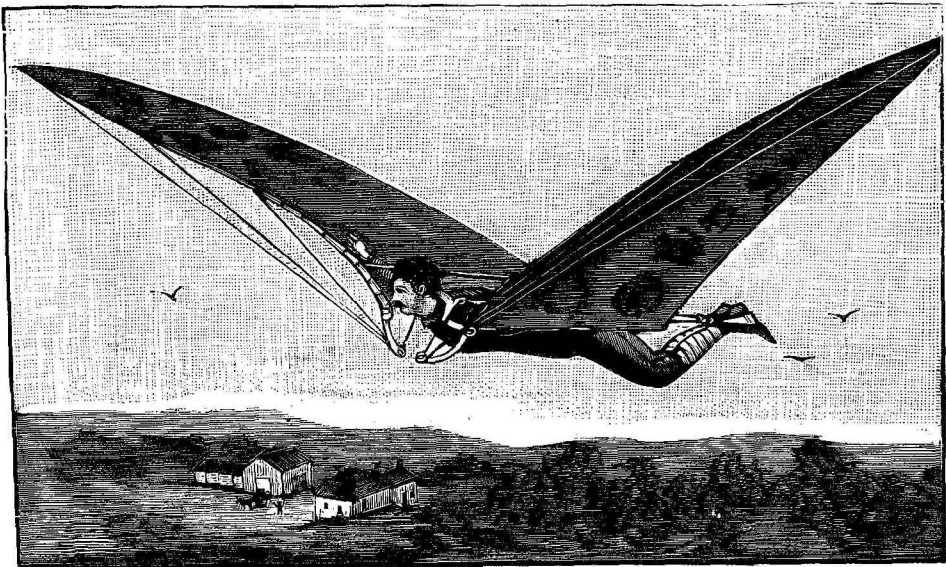
ὅτι διατάττει ὁ Χριστός. Τὰ βάρη αὐτὰ θέλετε νὰ τὰ ἀπορίψετε ἢ θέλετε νὰ τὰ κρατήσετε; Ἡ μήπως σκέπτεσθε νὰ ἀποβάλετε μόνον ἐκεῖνα, τὰ ὅποια ὁ κόσμος βλέπει καὶ νὰ κρατήσητε ἐκεῖνα τὰ ὅποια μόνον σεῖς γνωρίζετε; Ὅχι παιδιὰ μου, ἀποφασίσατε νὰ ἀκολουθήσητε τὴν σοφὴν καὶ ἀγίαν συμβουλὴν τοῦ Ἀποστόλου καὶ νὰ ἀπορρίψετε πᾶν βάρος.

Ὅλοι δὲν ἔχουν τὰ αὐτὰ βάρη, πρέπει λοιπὸν νὰ ἐξετάσωμεν ποῖα εἶναι τὰ ἰδικὰ μας καὶ νὰ τὰ ἀπορρίψωμεν. Μερικαὶ κακαὶ κλίσεις, μερικά μικρὰ ἐλαττώματα εἶναι βάρη, τὰ ὅποια ἐμποδίζουν πολλὰ παιδιὰ ἀπὸ τοῦ νὰ τρέχουν καλῶς. Ὁ δεῖνα ἐννοεῖ ὅτι ἡ συναναστροφή του μὲ ἕνα τῶν συμμαθητῶν του δέν του εἶναι ὠφέλιμος, ἀλλ' ἀπ' ἐναντίας τὸν βλάπτει. — Ἰδοὺ

ΝΕΟΣ ΔΑΙΔΑΛΟΣ.

Ὁ πρῶτος ἄνθρωπος, περὶ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι κατεσκεύασε πτερὰ καὶ ἐπέταξεν, ἦτο ὁ Δαίδαλος, ἀρχαῖος ἀγαματοποιὸς τῆς Κρήτης, σύγχρονος τοῦ Μίνως.

Πολλοὶ ἔκτοτε προσεπάθησαν νὰ μιμηθοῦν τὴν κίνησιν τῶν πτηνῶν εἰς τοὺς ἀέρας, ἄλλοι μὲν διὰ μέσου πτερύγων, ἄλλοι δὲ δι' ἄλλων μηχανισμῶν, καὶ ἄλλοι ἀκόμη μόνον διὰ τῆς κινήσεως τῶν διαφόρων μυῶνων τοῦ σώματος αὐτῶν. Εἰς τὴν προκειμένην εἰκόνα βλέπετε τὸ τελευταῖον ἐφεύρημα τοῦ εἰδους τούτου, ἔργον Ἀμερικανοῦ, τοῦ ἱατροῦ Μπούθ, ὅστις κατάρθρωσε δι' αὐτοῦ νὰ ὑψωθῇ εἰς τὸν ἀέρα

Ὁ Νέος Δαίδαλος.

Ἐν βάρος, τὸ ὅποιον πρέπει νὰ ἀπορρίψῃ. Τὸ δεῖνα κοράσιον ἀγαπᾷ ὑπερβολικὰ τοὺς μύθους, καὶ τελευταῖον τῆς ἔργον τὸ βράδυ καὶ πρῶτόν τῆς ἔργον τὸ πρωὶ εἶναι νὰ ἀνοίξῃ τὴν «Χαλιμαῖν», τῆς ἣ κανὲν μυθιστόρημα καὶ νὰ ἀκολουθήσῃ τὴν προσφιλεῖ τῆς ἀνάγνωσιν. Τοιοῦτοτρόπως ὅταν ἔλθῃ ἡ στιγμή νὰ κάμῃ τὴν ἐσπερινὴν ἢ τὴν πρωινὴν τῆς ποουσευχῆς, λέγει μόνον λέξεις, ἀλλ' ὁ νοῦς τῆς εἶναι προσηλωμένος εἰς ὅσα ἀνέγνωσε. Δύναται νὰ ἀμφιδάλλῃ ἡ κόρη αὐτὴ ὅτι τοῦτο εἶναι βάρος τὸ ὅποιον πρέπει νὰ ἀπορρίψῃ;

Πιθανὸν νὰ σᾶς φανῇ πολὺ δύσκολον νὰ ἀπορρίψετε τὰ ἀγαπητὰ αὐτὰ βάρη, ἀλλ' ἐὰν ἀπαῖ τα ἀπορρίψετε, θὰ ἴδῃτε πόσον ἐλαφρὰ θὰ τρέχετε τὸν δρόμον, τὸν ὅποιον σᾶς ὥρισεν ὁ Θεός.

καὶ νὰ κινῆται ἐκεῖ εὐκόλως. Ὁ μηχανισμὸς εἶναι ἑλαφρότατος· αἱ πτέρυγες συνδέονται πρὸς τοὺς βραχίονας καὶ τοὺς πόδας καὶ κινοῦνται ὑπὸ ἀμφοτέρων συγχρόνως. Διὰ νὰ ἀλλάξῃ δὲ διεύθυνσιν ὁ πετῶν δὲν ἔχει εἰμὴ νὰ κινήσῃ τὸν ἕνα μόνον πόδα, ὅστις στρέφει τὴν ἀντιστοιχοῦσαν πτέρυγα εἰς τὴν ἀπαιτούμενην διεύθυνσιν. Παρατηρεῖτε δὲ ὅτι τὸ σῶμα τῆς ἔχει τὴν αὐτὴν στάσιν μετὰ τὴν τοῦ πτηνοῦ ὅταν πετᾷ.

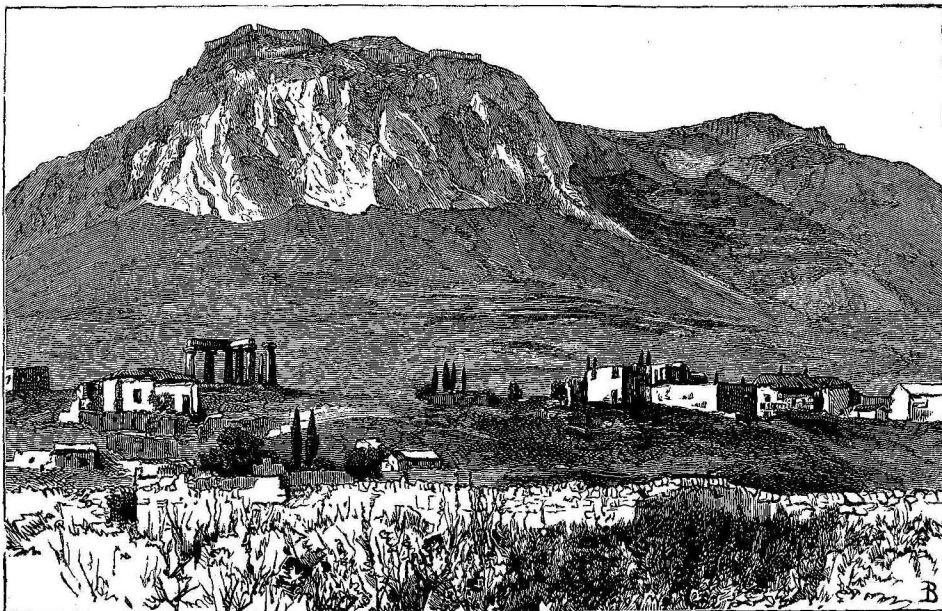
Ο ΑΚΡΟΚΟΡΙΝΘΟΣ.

Ἐχετε ἐνώπιόν σας εἰκόνα τοῦ Ἀκροκορίνθου, τῆς ἀκροπόλεως τῆς ἀρχαίας Κορίνθου, καὶ τοῦ μεγαλοπρεπεστάτου καὶ ἐπιβλητικωτάτου ὄλῳ τῶν φρουρίων ὅχι μόνον τῆς Ἑλλάδος ἀλλὰ καὶ τῆς Εὐρώπης ὅλης. Οὕτε αὐτὸ τὸ περίφημον Γιβραλτάρ δύναται νὰ

παραβληθῇ μὲ τὸν Ἀκροκόρινθον, διότι οὔτε τόσοσ ὄψηλόν καὶ πελώριον εἶναι, οὔτε ὄψοιται τόσοσ ἀποτόμως ἐκ τῆς γῆς. Τὸ ὄψος τοῦ Ἀκροκορίνθου εἶναι 575 μέτρα, ἐκ δὲ τῆς κορυφῆς του φαίνεται ὁ Ὑμητός, ἡ Ἀκρόπολις τῶν Ἀθηνῶν, καὶ ὁλόκληρος ὁ Σαρωνικὸς κόλπος μέχρι τοῦ Σουνίου, ὅλα τὰ ὄρη τῆς Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας, τῆς Φθιώτιδος καὶ Φωκίδος, ὁ Παρνασσὸς καὶ ὁ Ἑλικὼν κτλ. κτλ. Ἡ ἀρχαία πόλις ἔκειτο παρὰ τοὺς πρόποδας τῆς Ἀκροπόλεως πρὸς βορρᾶν· ἡ θέσις αὐτῆς ὀνομάζεται παλαιὰ Κόρινθος, ὡς δὲ βλέπετε ἐκ τῆς εἰκόνας περιέχει τὰ ἐρείπια ναοῦ πινος, τοῦ ὁποίου τὴν εἰκόνα θὰ δημοσιεύσωμεν ἄλλοτε.

καὶ χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ· ἀλλ' ἡ δυστυχὴς μικρὰ καρδιά ἦτο παραπολὺ τεθλιμμένη καὶ οὔτε σπινθὴρ χαρᾶς δὲν εἶχεν εἰσχωρήσει ἐκεῖ εἰς ὅλον τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας ἐκείνης. Ὅταν τὰ ἄλλα παιδία εἶχον ἀναχωρήσει ἀπὸ τὴν αἴθουσαν διὰ νὰ ὑπάγουν νὰ δειπνήσουν ἐκεῖνη δὲν τα εἶχε παρακολουθήσει, ἀλλ' εἶχε ριφθῇ μέσα εἰς τὴν μεγάλην πολυθρόναν, διὰ νὰ ἡμπορῇ μακρὰν ἀπὸ τὴν χαρὰν τῶν ἄλλων νὰ σκέπτηται ἀταράχως περὶ τῆς προσφιλοῦς τῆς λύπης.

Εἶχεν ἀνακαλέσει εἰς τὴν μνήμην της τὰ ὅσα ὁ Ἰάκωβος τοῖς εἶχε διηγηθῇ περὶ τοῦ ἐναρέτου Κάτωνος· ἐπεθύμει καὶ αὐτὴ νὰ ἦναι θαρραλέα καὶ ἰσχυρὰ ἐναντίον τῆς λύπης, ἀλλὰ πῶς; Μὲ ποῖον μέσον νὰ παρηγορηθῇ δι' ἀπώλειαν ἀθεράπευτον; Τὰ θερμὰ

Ὁ Ἀκροκόρινθος μετὰ τῆς Κορίνθου.

Η ΟΔΙΣΣΕΙΑ ΟΔΟΣ.

Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ.

(συνέχεια· ἴδε προηγ. φύλλον)

Αἶφνης μία μικρὰ μορφή, τὴν ὁποίαν δὲν εἶχαν παρατηρήσει καὶ ἥτις εἶχε μείνει βυθισμένη εἰς μεγάλην τινὰ πολυθρόναν, ἐπλησίασε τὸ συγκινημένον πλῆθος τῶν παιδιῶν. Ἐφαίνετο ἐξιππασμένη, καὶ τρίβουσα τοὺς ὀφθαλμούς της ἡρώτα τί εἶχε συμβῇ.

Ἦτο πολὺ δυστυχὴς ἡ μικρὰ αὐτὴ· μόλις πρὸ ὀλίγου εἶχε χάσει τὴν μητέρα της, ἐφόρει δὲ ἀκόμη τὸ κατάμαυρον φορεματάκι της καὶ τὸ γλυκὺ της πρόσωπον ἦτο πάντοτε ὠχρόν. Ὁ πατὴρ της τὴν εἶχεν ἀναγκάσει νὰ δεχθῇ τὴν πρόσκλησιν τῆς θείας Αὔρης, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ διεσκέδαζε τὴν λύπην της

δάκρυα εἶχον ἀναβλύσει ἀπὸ τὴν καρδίαν της εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της, καὶ ἐντελῶς ἀφηρημένη εἰς τὸ παρελθὸν καὶ βυθισμένη εἰς πικρὰς σκέψεις οὔτε εἶχεν ἰδεῖ οὔτε εἶχεν ἀκούσει τίποτε, καὶ ἐπὶ τέλους ἀπεκοιμήθη κλαίουσα. Οὔτε τὸν θόρυβον τῶν παιδιῶν εἰς τὸ δεῖπνον, οὔτε τὰ κινήματα τοῦ Ἑρρίκου τὴν εἶχον ἐξυπνήσει, μόνον δὲ αἱ φωναὶ καὶ κραυγαῖ των ὅταν ἐπανῆλθον εἰς τὴν αἴθουσαν τὴν εἶχον διεγείρει ἀπὸ τὸν βαθὺν καὶ θλιβερόν της ὕπνον.

«Τί συμβαίνει;» ἠρώτησε.

Τὰ παιδία, ἰδόντα τοὺς ὀφθαλμούς της κατακοκκίλους ἀπὸ τὰ δάκρυα, καὶ τὸ καταλυπημένον της πρόσωπον, ἀνεφώνησαν ὅλα μὲ μίαν φωνήν —

«Ἐκεῖνη εἶναι! Εἶναι ἡ Μαρία! Ναί, βέβαια, δὲν ἦτο μαζί μας εἰς τὸ τραπέζι.»